Коли на останньому тижні
Він входив у Єрусалим,
Осанною краяло тишу
І бігли із віттям за ним.

А дні все грізніш і суворіш,
Любов'ю не зрушить сердець,
Презирливо зсунуті брови,
І ось післямова, кінець.

Свинцю ваготою всією
Лягли небеса долілиць,
Шукали вини фарисеї,
Крутились, як зграя лисиць.

І темними силами храму
Він відданий був на цей суд.
О потолоч! Запал той самий.
Як славили — так і клянуть.

Юрба на сусідній дільниці
З воріт зазирала у двір,
Штурхались німі очевидці
В чеканні можливих офір.

І поголос був на загибель,
Чутки поповзли звідусіль.
Дитинство і втеча в Єгипет,
Як сон, пригадались крізь біль.

Згадалося: схил величавий
В пустелі і та вишина,
З якої всесвіттям держави
Його спокушав сатана.

І учта весільна у Кані,
І дивом здивований стіл,
І море з човном у тумані,
Яке було мов суходіл.

І в хижці збіговище вбогих,
І спуск зі свічею в підвал,
Де гасла вона від сполоху,
Коли воскрешенний вставав...

1949